

Obediència, un mot que costa diner

Per un conveni entre el Professorat privat de l'Ensenyament primari de Granollers, han començat aquest any les classes dels menuts el passat dia onze. És molt curiosa l'estampa, les quatre pincellades que em va fer un senyor, no fa pas gaires dies, de les mamàs que duen per primera vegada la nena o el nen a col·legi. Em deia el senyor: —Fa cosa de tres o quatre anys que cada vegada que arriba l'època, el dia de dur el nen a l'escola em trobo que la mamà diu al nen, que es distingeix pel gran caparró que ressalta per damunt de la seva bateta de col·legial, petita, nova, planxadeta: «Veritat, nen, que no ploràs?». I amb aquestes, a la mare naturalment més que pas a l'infant, li salten dues llàgrimes rodones com perles, mentre l'abraça i el petoneja cent cops.

Aquesta petita paradoxa anecdòtica no acabava de convèncer al senyor que me la contà, no l'entenia prou bé, no veia per què li tenia de dir que no plorés, si ella era la que plorava. Això no ho entenia el senyor; però, vosaltres, lectors, suposo que sereu benignes i us en fareu càrrec. Quan m'ho digué, vaig pensar embadalit, com abstrèct, i repetir pel meu dintre acompassadament com el tic-tac d'un rellotge: és curiós, és molt curiós...

Però la cosa no passà d'aquí: de la simple anècdota exterior i de la curiositat xocant en l'interior. Per al senyor fou motiu d'un raonament i, a jutjar per la serietat amb què m'ho deia i per la gravetat dels seus ulls que miraven enllà com si senyalessin alguna serrania mig borrada, motiu d'una conclusió gairebé filosòfica, d'ordre superior. Per a mí, repeteixo, no. En canvi, altres coses sí que m'han fet pensar. Altres coses relacionades també amb els nens i les mamàs que duen els nens a l'escola. Per a ser més precisos i concrets, diré que no fou una cosa, un fet com l'anterior, sinó una paraula, una conversa, un diàleg que jutjo interessant i que m'ha fet pensar en el títol d'aquest tema.

Les mares, totes són fines, delicades, rialleres, abnegades, simpàtiques i amabilíssimes amb llurs fills. La reialesa de la

mare és sagrada i aquestes qualitats, consubstancials a la femineïtat, formen i han format sempre el seguici que envolta el tron de la dona en la seva funció materna. Però de vagades l'amor de la mare de tant que es dona no s'adona. I perilla aleshores que aquest amor es desviï per la manca d'un controefectiu unit interiorment, vitalment, amb ell: el control de la raó. Potser resulti això un xic nebulós. Un exemple —l'exemple relacionat amb les mamàs i llurs filllets que he esmentat abans— servirà per a posar en el seu lloc aquestes idees, fer-les carn i ossos com diria en frase d'estil propi Unamuno fer-les, per tant, accessibles i sensibles per a tothom Valdrà la pena gravar la conversa, el diàleg? No ho sé pas. Vostè llegeixi i pensi. A mí m'ha servit.

—Què li semblava: s'ha portat bé el nen?
—No en tinc cap queixa. S'ha portat com els demés. Inclús semblava interessat per les sumes i restes que es feien a la pissarra.

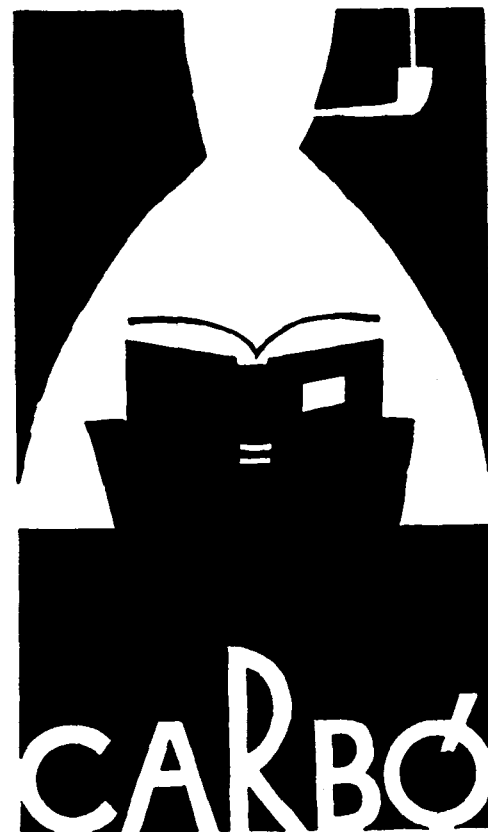
—Ai, no m'ho digui!; sí que estic contenta.

Es que a casa —sap?— no se'm portava gens bé Té rampells i sempre ens en surt amb alguna de les seves. Ahir mateix, sí, ahir, per a què vingués a col·legi vaig tenir de passar per quatre carrers fent una volta grossa, grossa. No volia venir. I això que tenia pressa perquè tenia d'anar al treball. Però, està clar, és el què li dic al meu marit: què hi farem si és així, no?

Que, què hi farem —senyora meya— si és així? Doncs, molt senzillament: educar-lo, fer que no ho sigui, fer-lo obeir encara que tingui una rabieta de tres quarts d'hora. Tan radicalment? Sí, en aquest cas, tan radicalment. Vostè no ha pensat per què a l'escola es porta bé i compleix normalment com els seus companys amb el seu deure i en canvi a casa no? De qui li sembla a vostè que serà la culpa: del noi o de casa? L'escriptor italià Nonsengo, molt conegut actualment en el camp de la pedagogia escolar, assegura que tota la formació personal del noi queda plantejada, resolta i fonamentalment estructurada entre els cinc primers anys. Tota l'educació posterior no serà més que un procés

de desenrotllament cíclic al voltant d'aquesta personalitat incipient començada en el sí matern i acabada a l'edat esmentada. Això és cosa seriosa, no li sembla a vostè volgut lector? Perquè, si a l'infant se li ha permès que en lloc de passar per un carrer més curt faci la gran volta quan l'obligació de la mare era la d'anar a la fàbrica o al treball i no la de passejar per simple caprici i plaer l'infant pels carrers total perquè es negava grollerament anar a l'escola; si a l'infant se li ha permès això i ensems se li permet tot allò que, amb la bellugadissa de l'edat, desitja, aquest nen pujarà egoïsta, capriciós, de prompte, orgullós tal vegada, incontrolat sempre i en conseqüència desobediència. Un petit gamberro en potència. I ningú em dirà que aquesta llista sigui gaire conforme amb la finalitat educadora que com obligació primària la mare s'imposà lliurement en la santedat del matrimoni. I més encara, si per obeir necessita —com em deia— comprar moltes vegades polos i caramels.

Per si no ho sabia, també avui certs mots costen diner. Entre ells, el mot OBEIDIÈNCIA.

Distinga Vd. **Formica** de cualquier tablero plástico

Porque el tablero plástico **Formica** se fabrica en un solo grueso standard de 16 mm., el grueso estudiado y comprobado por los técnicos como mínimo necesario para que sus aplicaciones duren mucho más.

Formica es un tablero plástico que decora para Vd. Extensa gama de maravillosos colores

Distribuidor oficial para **Granollers y Comarca Maderas BERMEJO**

Bruniquer, 16 - Tel. 630
GRANOLLERS